

Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός για τους Πρόσφυγες 2014: «Θα πω την ιστορία σου»

Του Α.Μ.

Γεια σας. Είμαι ο Α.Μ., 19 ετών, από το Αφγανιστάν. Βρίσκομαι στην Ελλάδα σχεδόν τρία χρόνια. Γεννήθηκα στο Αφγανιστάν, αλλά δεν θυμάμαι τίποτα από τη χώρα μου, γιατί ήμουν πολύ μικρός, όταν έφυγα για το Ιράν. Από 3-4 χρόνων έμενα με μια αφγανική οικογένεια, ως υιοθετημένος, στο Ιράν. Αυτή η οικογένεια αποτελούνταν από τη μητέρα και τα τρία παιδιά της- δυο κορίτσια και ένα αγόρι-, μιας και ο πατέρας που ζούσε στο Αφγανιστάν, δούλευε και έστελνε χρήματα, είχε αφήσει την οικογένεια του στο Ιράν για να είναι πιο ασφαλής. Στο Ιράν ζούσαμε στην πόλη Μασχάτ κοντά στα σύνορα με το Αφγανιστάν. Μέχρι να γίνω οκτώ ετών, η μητέρα αυτής της οικογένειας δεν μου επέτρεπε να βγω έξω από το σπίτι και να παίξω με τα υπόλοιπα παιδιά και ζούσα κλεισμένος, κάνοντας δουλειές, δηλαδή σκούπισμα, πλύσιμο και άλλα. Ήταν ξεκάθαρο πως δεν με ήθελε και αυτό το είχαν καταλάβει όλοι, ακόμη και οι γείτονες.

Όταν ήμουν οκτώ χρονών, μια γνωστή αυτής της οικογένειας μου πρότεινε να πάω στην πρωτεύουσα του Ιράν την Τεχεράνη και να δουλέψω ως ράφτης και να παίρνω χρήματα για αυτό. Έτσι, λοιπόν και εγώ μια μέρα πρωί πρωί, για να μην με καταλάβουν, έκλεψα κάποια χρήματα που βρήκα στο σπίτι και πήγα στην διεύθυνση στην Τεχεράνη, που μου είχε υποδείξει αυτή η γυναίκα, ύστερα από ένα μεγάλο ταξίδι. Από εκείνη τη στιγμή που έφτασα σε μια βιοτεχνία, ξεκίνησε ένα άλλο μοναχικό και δύσκολο κεφάλαιο της ζωής μου. Δούλευα από τις 7 το πρωί μέχρι της 12 τα μεσάνυχτα για να έχω λίγο φαγητό, ένα μέρος να κοιμάμαι και κάποια χρήματα. Μετά από 6-7 μήνες, το αφεντικό της βιοτεχνίας με άρχισε να με στέλνει κάθε μέρα στο σπίτι του, όπου ζούσε και η αδελφή του η δασκάλα, για να μάθω γράμματα. Ήμουν ευχαριστημένος γιατί μειώθηκαν οι ώρες της δουλειάς και μπορούσα να μάθω κάτι παραπάνω. Αυτό συνεχίστηκε για άλλα 4 με 5 χρόνια. Εν τω μεταξύ, ένας άλλος Αφγανός, φίλος μου, που δούλευε μαζί μου, κατάφερε να φύγει και να πάει στη Σουηδία. Εκεί, του δόθηκε άσυλο, μπορούσε να πάει στο σχολείο και γενικά είχε την ελευθερία να κάνει αυτό που ήθελε δίχως περιορισμούς. Μεταξύ μας είχαμε επικοινωνία και όλα αυτά τα ωραία πράγματα που μου ανέφερε και απολάμβανε, δημιούργησαν στο μυαλό την επιθυμία να τα επιτύχω και εγώ. Ήθελα και εγώ να φύγω, αλλά δεν είχα μαζέψει αρκετά χρήματα και εκεί που δούλευα τα λεφτά που κέρδιζα ήταν λίγα, για αυτό έφυγα και πήγα να δουλέψω στην οικοδομή για περισσότερα χρήματα. Κοιμόμουν εκεί που δουλεύαμε

και τελικά ύστερα από περίπου τρία χρόνια κατάφερα να συγκεντρώσω τα 1500 δολάρια που χρειαζόνταν να πληρώσω για να φτάσω στην Ελλάδα και άλλα 1000 ευρώ, τα οποία και κρατούσε το αφεντικό μου στην βιοτεχνία. Συνεννοήθηκα με τον διακινητή, με τον οποίο είχε πάει ο φίλος μου στη Σουηδία, και άρχισε ένα άλλο ταξίδι, ώστε να κατορθώσω να πραγματοποιήσω το όνειρο μου.

Ξεκινήσαμε από την Τεχεράνη, εγώ και άλλοι δυο φίλοι μου Αφγανοί, μαζί με άλλους τρεις άγνωστους Αφγανούς και φτάσαμε στα σύνορα Ιράν-Τουρκίας, χωρίς να συναντήσουμε κάποιο πρόβλημα. Κοιμηθήκαμε ένα βράδυ στην πόλη Ορομία και πολύ νωρίς με ένα αυτοκίνητο φτάσαμε μέχρι ένα προσπελάσιμο σημείο. Έπειτα, δεν υπήρχε δρόμος και συνεχίσαμε ολόκληρη τη μέρα περπατώντας μέσα στο κρύο και στα χιόνια. Τότε, εγώ σκέφτηκα πως ήταν μεγάλο λάθος μου να κάνω αυτό το ταξίδι μια τόσο δύσκολη περίοδο σε τόσο αντίξοες συνθήκες, γιατί ήμασταν στο δρόμο, απελπισμένοι, μέχρι που σκοτεινίασε και δεν μπορούσαμε να δούμε ούτε τις μύτες των παπουτσιών μας και, αν συνέβαινε κάτι δεν υπήρχε κανείς να μας βοηθήσει. Αυτός ήταν ένας πολύ σημαντικός λόγος, ώστε να συνεχίσουμε την πορεία μας. Συνεχίσαμε, λοιπόν, έως που συναντήσαμε στο δρόμο μας ένα ποτάμι. Μπήκαμε στο παγωμένο νερό και κρατώντας ένα σκοινί και ο ένας τον άλλο, βγήκαμε μούσκεμα στην άλλη όχθη του ποταμού. Τελικά, φτάσαμε παγωμένοι και πολύ κουρασμένοι στην Τουρκία, όπου μας περίμενε ένα αυτοκίνητο και μας πήγε σε μια κοντινή πόλη. Εκεί, μείναμε για τρεις μέρες, αλλά πριν προλάβουμε να ξεκουραστούμε, μας έδωσαν ένα ψεύτικο ιρανικό διαβατήριο και μας έβαλαν στο λεωφορείο για Ιστανμπούλ. Στο σταθμό μας παρέλαβε κάποιος και μας πήγε κάπου να κοιμηθούμε. Αφού, πέρασε μια εβδομάδα, ένα φορτηγό μας πήγε κοντά στα σύνορα με την Ελλάδα. Μας έδειξαν τα περάσματα μέχρι τον Έβρο ποταμό και δυο-δυο ξεκίνησαν να το περνάνε με ένα φουσκωτό. Εγώ, δυστυχώς, ήμουν άτυχος, γιατί όταν έφθασε η ώρα μου, ήρθαν τούρκοι αστυνομικοί, με συνέλαβαν και με γύρισαν στην Ιστανμπούλ. Αυτό συνέβη ακόμη δύο φορές και άρχισα να πιστεύω πως ήταν στη μοίρα μου να μην μπορέσω να φτάσω στην Ευρώπη. Την τέταρτη φορά, έγινε ένα θαύμα και τα κατάφερα να περάσω, πληρώνοντας και πολύ λιγότερα χρήματα από αυτά που είχαν συμφωνηθεί, δηλαδή 500 δολάρια!

Η πρώτη πόλη που είδα στην Ελλάδα ήταν το Σουφλί. Εκεί μας συνέλαβαν έλληνες αστυνομικοί, μας κράτησαν για μια ημέρα και ύστερα μας άφησαν ελεύθερους, δίνοντας μας ένα χαρτί απέλασης. Εγώ μαζί με μια οικογένεια με μικρά παιδιά βγάλαμε εισιτήρια και πήγαμε πρώτα στην Αλεξανδρούπολη ύστερα στη Θεσσαλονίκη και τέλος στην Αθήνα. Στην Αθήνα συνάντησα τους δύο φίλους, με τους οποίους είχαμε ξεκινήσει μαζί αυτό το ταξίδι από το Ιράν και έμεινα στο σπίτι τους για πέντε μήνες. Τελικά, αυτοί κατάφεραν να φύγουν για Ιταλία, μιας και είχαν τα 3500 ευρώ που ζητούσαν οι διακινητές και εγώ μίλησα με το παλιό μου αφεντικό στο Ιράν, ο οποίος δεν μου έστειλε μόνο τα δικά μου 1800 ευρώ αλλά και επιπλέον 700 ευρώ από την τσέπη του. Και πάλι όμως δεν έφταναν. Έτσι, πήγα μόνος μου στη

Πάτρα και προσπάθησα να μπω κρυφά σε ένα φορτηγό, αλλά ήταν πολύ επικίνδυνο και δεν τα κατάφερα. Τότε, βρέθηκε ένας Αφγανός διακινητής, ο οποίος μου υποσχέθηκε ότι θα με βάλει σε ένα φορτηγό, αν του δώσω 2000 ευρώ. Θέλοντας πολύ να φτάσω και εγώ στη Σουηδία του τα έδωσα, αλλά αυτός εξαφανίστηκε. Μην έχοντας άλλη επιλογή, εγώ προσπαθούσα για άλλους 5-6 μήνες να κρυφτώ σε ένα φορτηγό και να πάω στην Ιταλία, αλλά δεν τα κατάφερα, μέχρι που τελείωσαν και τα τελευταία μου χρήματα. Εκείνη την περίοδο έγινε και ο φόνος ενός αστυνομικού, με συνέπεια να ακολουθήσει κυνηγητό τόσο από την αστυνομία όσο και από χρυσαυγίτες. Έτσι, εγώ πήγα στα γραφεία της PRAXIS, έμεινα στο ξενοδοχείο της για ένα μήνα, έκανα αίτηση ασύλου και με έστειλαν στον Ξενώνα της ΑΡΣΙΣ στη Μακρινίτσα.

Μόλις βρέθηκα στον Ξενώνα, οι συνθήκες δεν ήταν καλές και μου θύμισαν την εικόνα που είχα δει, όταν είδα για πρώτη φορά την Πλατεία Βικτωρίας στην Αθήνα με τη βρωμιά και ήθελα να γυρίσω στην Πάτρα, γιατί δεν ήταν αυτό που περίμενα. Ευτυχώς, οι συνθήκες βελτιώθηκαν και τα πράγματα άλλαξαν και με τη δική μας βοήθεια, δηλαδή των παιδιών που πέρασαν από εδώ. Τώρα που είμαι εδώ, δεν έχω όλα αυτά που ήθελα από την αρχή, εννοώ διαβατήριο και χρήματα, αλλά από την άλλη πλευρά μπορώ να πάω στο σχολείο, να παίζω ποδόσφαιρο και γενικά να έχω την ελευθερία να κάνω ό,τι μου αρέσει. Και η ζωή συνεχίζεται...